

Νοέμβριος.

Κυριακή 3η Νοεμβρίου 2024

Κυριακή Ε΄ Λουκᾶ.

(Λουκ. 16, 19 – 31).

«*ἀκουσάτωσαν αὐτῶν*» (Λουκ. 16, 29).

Τὴν παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου ἀκούσαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Εἶναι μία ἱστορία στήν ὁποία ὁ Χριστός παρουσιάζει τήν μετά θάνατον πραγματικότητα. Στήν πέραν τοῦ τάφου ζωὴ ξεκινάει ἡ πρόγευση τῆς χαρᾶς ἢ τῆς ὀδύνης, ἀνάλογα μέ τίς ἐπιλογές πού κάνουμε στό ἐδῶ καί στό παρόν. Ἡ αἰωνιότητα κτίζεται ἀπό τώρα. Ὅσο προλαβαίνουμε, μπορούμε νά κανονίσουμε ἔγκαιρα ἐάν θά περάσουμε τήν αἰωνιότητα στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ ἢ στή φλογερή ἀπομόνωση ἀπό Ἐκεῖνον. Ὁ Κύριος, προκειμένου νά μᾶς βοηθήσει, κατέθεσε ἔγκαιρα τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους θά κα-

ταβάλλουμε τήν ἁμαρτία καί θά κατακτήσουμε τή σωτηρία.

Ὅταν ὁ πλούσιος ζητάει ἀπό τόν Πατριάρχη Ἀβραάμ νά στείλει στή γῆ τόν ἀγαθό Λάζαρο, γιά νά κηρύξει στά ἀδέλφια του τήν ὑπαρξη τοῦ παράδεισου καί τῆς κόλασης, ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀπαντάει ὅτι δέν χρειάζεται νά κατέβει στή γῆ ὁ Λάζαρος. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἤδη στά χέρια τους τόν νόμο καί τή διδασκαλία τῶν προφητῶν. Ἐάν θέλουν νά σωθοῦν, «ἀκουσάτωσαν αὐτῶν». Ἐάν θέλουν νά ἀποφύγουν τήν ὀδύνη τῆς κόλασης, ἄς ἀφουγκραστοῦν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο ἔχει διατυπωθεῖ πεντακάθαρα μέσα στήν Ἁγία Γραφή.

Ὁ στίβος τῆς ζωῆς εἶναι πολύ σκληρός. Τά προβλήματα καί οἱ μέριμνες κυκλώνουν τό μυαλό μας καί μᾶς ζαλίζουν μέ τίς λύσεις, πού συνεχῶς πρέπει νά βρίσκουμε. Ἡ σκέψη δεσμεύεται τόσο πολύ μέ τά θέματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὥστε δέν προλαβαίνει νά σκεφτεῖ ὅτι ὑπάρχει καί ἓνας ἄλλος κόσμος πολύ πιό ση-

μαντικός από αυτόν στον οποίο βρισκόμαστε τώρα. Η παρούσα, όμως, κατάσταση είναι τόσο άπτη, πού νομίζουμε ότι μόνον αυτή υπάρχει. Η μέλλουσα κατάσταση είναι τόσο έξω από τις αισθήσεις μας, πού νομίζουμε ότι δεν υπάρχει. Ο λόγος του Θεού, όμως, μάς όμιλεί πίο πολύ για τήν αιωνιότητα παρά για τό παρόν. Τό παρόν είναι άπλως ένα εργαλείο, μέ τό όποιο θά δουλέψουμε για νά απολαύσουμε τό αιώνιο μέλλον. Ο λόγος του Θεού δεν είναι μία ανθρώπινη έφεύρεση. Οι αλήθειες τής Αγίας Γραφής είναι μία θεϊκή αποκάλυψη. Τόν παράδεισο και τήν κόλαση δεν τά σκέφτηκε κάποιος άνθρωπος. Είναι μία έμπειρία, τήν όποια αποκάλυψε ό Θεός στους ανθρώπους, για νά τούς προετοιμάσει έγκαιρα για όσα τούς περιμένουν.

Η αγάπη του Θεού δεν αφήνει τόν άνθρωπο ποτέ μόνο του. Πάντοτε ό Κύριος προνοεί για τό συμφέρον τών παιδιών Του. Φροντίζει να αποκαλύψει τήν αλήθεια τής μελλοντικής πατρίδας, για να καταλάβουμε

πώς ἐδῶ δέν εἶναι ἡ πατρίδα μας ἀλλά τό ξενοδοχεῖο, στό ὁποῖο φιλοξενούμαστε γιά λίγο, μέχρι νά λάβουμε τήν πρόσκληση γιά τόν ἐπαναπατρισμό μας. Ἡ μεγάλη πλάνη αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶναι ὅτι καταπνίγει μέσα μας τόν νόστο γιά τό σπίτι τοῦ Πατέρα μας. Μᾶς πείθει ὅτι ἡ ξενιτιά εἶναι ὁ προορισμός μας. Στήν πραγματικότητα, ὅμως, αὐτός ὁ κόσμος εἶναι ἡ ξενιτιά πού μᾶς φιλοξενεῖ γιά λίγο. Ζοῦμε, γιά νά ἐπιστρέψουμε στήν ἀφετηρία, νά γυρίσουμε στήν πατρική οἰκία, τήν ὁποία ἐγκαταλείψαμε ἀπό ἀπερισκεψία καί ἐπιπολαιότητα.

Πῶς θά κάνουμε αὐτή τή μεγάλη ἐπιστροφή; Οἱ ἀναμνήσεις τῆς θεϊκῆς ἀγάπης ξεθώριασαν ἀπό τίς πτώσεις καί τά λάθη. Μέσα στόν λαβύρινθο τοῦ ψεύδους, ὅπου περιπλανιόμαστε, ὁ Μινώταυρος τοῦ κακοῦ ζητάει νά μᾶς κατασπαράξει. Χάσαμε τόν μίτο τῆς Ἀριάδνης καί ψάχνουμε μέ ἀγωνία τήν ἔξοδο ἀπό τήν ἀρρωστημένη αὐτή κατάσταση. Μέσα σ' αὐτή τήν ἀγωνιώδη διαδρομή ὁ Θεός βάζει ὁδοδείκτες τά ἱερά κείμενα τῆς Ἀγίας Γραφῆς

καί τά φωτεινά παραδείγματα τῶν ἁγίων. Ἄν θέλουμε, λοιπόν, νά διατρέξουμε τόν λαβύρινθο τῆς ζωῆς χωρίς νά χαθοῦμε, δέν ἔχουμε παρά νά προσέξουμε τίς κατευθύνσεις στίς ὁποῖες μᾶς ὀδηγοῦν οἱ ὁδοδείκτες τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεός μᾶς ὁμιλεῖ μέ τό στόμα τῶν προφητῶν, τῶν δικαίων, τῶν ἀποστόλων καί τῶν ἁγίων. «Ἀκουσάτωσαν αὐτῶν» λέει γιά τά ἀδέλφια τοῦ πλούσιου τῆς σημερινῆς παραβολῆς. «Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω» λέει σ' ἐμᾶς. Ἀκοῦμε τόσα περιττά καί ἀνόητα πράγματα κάθε ἡμέρα, πού πλέον δέν μπορούμε νά ξεχωρίσουμε τό σημαντικό ἀπό τό ἀσήμαντο. Προσλαμβάνουμε τά σκουπίδια καί ἀφήνουμε τούς θησαυρούς. Ὅπως ὁ χρυσοθήρας ξεχωρίζει τό χῶμα ἀπό τό χρυσάφι, ἔτσι κι ἐμεῖς ἄς ξεχωρίζουμε τή λάσπη αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἀπό τό χρυσάφι τῆς ἀρετῆς.

Ὁ πλούσιος βυθίστηκε στόν πόνο τῆς κόλασης, ἐπειδή δέν ἔμαθε νά ἀγαπάει. Δέν ἔμαθε νά μοιράζεται. Δέν ἔμαθε νά χαρίζει. Δέν ἔμαθε πώς ἡ ἐγωιστική ἀπόλαυση τῆς

ύλης οδηγεί στο κενό. Δέν έμαθε πώς ύπάρχει κάτι άλλο πέρα από τά όρώμενα. Υπάρχουν τά ποθούμενα και τά αναμενόμενα. Έκλεισε τά αυτιά του στή φωνή του Θεού και έφτιαξε ένα άδιαπέραστο χάσμα ανάμεσα σ' αυτόν και στήν έλπίδα.

Έμεϊς άς μήν τόν μιμηθοϋμε. Όσο ζοϋμε και αναπνέουμε έδω πάνω στή γη, προλαβαίνουμε νά άφουγκραστοϋμε τό θείο θέλημα, όπως έχει αποτυπωθεί στήν Άγία Γραφή και όπως μās τό έρμηνεύει και μās τό προσφέρει ή Έκκλησία. Ό προσωπικός μας όδηγός στή διερεύνηση του θείου θελήματος είναι ο πνευματικός. Αυτός θά μās βοηθήσει νά καταλάβουμε τί θέλει ο Κύριος από έμās και πώς μπορούμε, μέ τήν ιδιαιτερότητα πού έχει ο καθένας, νά κάνουμε αυτό τό θέλημα πραγματικότητα. Όσο προλαβαίνουμε, άς περπατήσουμε τό μονοπάτι τής ζωής μέ τόν προσωπικό μας όδηγό. Αυτός θά μās έλευθερώνει από τή δουλεία τής άμαρτίας, για νά μās όδηγήσει μέ ασφάλεια στή γη τής έπαγγελίας. Άμήν.